

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

ADMINISTRACIÓ
 y
 REDACCIÓ
 CARRÉ NOU DE S. FRANCESCH
 núm. 27, pis 2.^{on}
 BARCELONA.

PERIÒDICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LLITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.
 FORA DE BARCELONA
 cada trimestre
 ESPANYA, 8 rals.
 CUBA Y PUERTO RICO, 16.
 ESTRANGER, 18.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ARREU.

CASSAT AL VOL.

—¿Vol que l' hi porti, senyora?

—¿Se cambian talones? M' entraré á que 'm posin talons y mitjas solas.

—¿Ditxós Nudo gordiano! vaya uns exemples de donar á 'ls marits.

QUE DEU LOS GUART.

No venim á trobarlos armats de una Campana sino de una Esquilla.

Ja veuhen que som humils. La missió que 'ns guia principalment es agradarlos y ferlos passar un bon rato, qu' en aquest temps en que hi ha més pá en l' imaginació y 'l desitj que á la post, ja es una gran cosa que sostè.

Pero no en vá empunyem l' esquilla; ni en vá tenir á la nostra disposició l' instrument més ruidós quan se tracta de fer uns esquellots.

Esquellots farém sempre que 'ns convinga, s' enten sense ficarnos en la política, ni en qüestions de campanar, que per aixó no está L' Esquilla de la

Torraxa autorisada, ni tèt desitj de incorre en aquell article de la nova lley de imprenta que diu que al periòdich que sense poder s' ocupa de política, se l' hi clavarà una multa que fins pot ser de mil pessetas, ó 's durá al seu director á la presó descontantli 10 ralets per dia, si no la paga.

Per lo tant, ab dir á vostés que á mí m' agrada molt la llibertad, y que las mil pessetas si no me las prenian pintadas, no podria pagarlas de cap més manera, quedo al corrent davant de tots y 'm considero autorisat, per no moure'm del camí recte.

De tots modos jo 'ls asseguro que ompliré 'l número de la manera més amena que 'm siga possible, y que ja que no puch fer política, al menos tindrè política ab los lectors y 'n tindrè per vence la mèva situació.

Bastantas cosas hi ha per criticar á Barcelona y

fora de Barcelona, y de més á més, lo camp de la literatura tréu sempre bona florida.

Ja u' veurán: jo siga com vulga m' enginyaré, y de tot lo que passa 'ls en farè dos quartos cada senmana.

EL NUDO GORDIANO A LA MODERNA.

Jo no sè si als últims del sigle XIX ningú de vostés fora capás de rompre 'l nudo gordiano, trobant-se en lo cas en que coloca en Seliés al protagonista del seu célebre drama, de la manera qu' ell ho fá.

Alló d' enviar la dona infiel á l' eternitat, y de anarse'n á la presó ab l' honra de la casa, no tothom tèt 'l valor ó la desesperació necessaria per intentarho.

Lo cas es terrible, es árduo: no hi ha atvocats que hi dongan consells, ni metjes que curin las infidelitats de la dona ni 'ls disgustos que portan.

Pero mal per mal, casi val mès tirar lo nús al carrer y que 'l desfassi qui vulga, que no 'trecarlo ab una pistola ó ab una espasa.

D. Eduardo es rich y t'è una dona guapa, preciosa.

A D.ª Emilia, que aixís s' anomèna, se l' hi han ficat pardalets al cap, y un tal Arturo, qu' es un Tenorio modern que 's dedica exclusivament á las casadas, ab las sèvas tretas y manyas l' hi ha caigut al ull.

Vá comensar ab guinyos y miradetas, vá seguir ab paraulas dolsas y ha acabat entrant á casa d' ella en las horas en que 'l marit es fora.

Per fondo que 's fassa 'l foch vè que 'l fum respira: lo fum d' aquest amor il·lícit un dia fá estornudar á D. Eduardo; vull dir que per una coincidència s' adona de lo que passa, y dominantse y posantse sobre sí, s' entera, sense donar á compendre res, de l' hora en que podrá trobar reunits als dos colomets que se l' hi menjan las bessas.

D. Eduardo acompanyat de dos camálchs se presenta á casa sèva á l' hora convinguda qu' era molt desacostumada. La criada al obrirli la porta 's torna groga com la cera: y ell tras, tras, tras, tot decidit cap al quartó de la senyora. Los dos camálchs lo segueixen.

La troba sola; pero una mirada l' hi basta per descobrir acurrucat en l' ángul mès ocult que forma una calaixera al Tenorio del sigle de las llums, que ja no es com lo Tenorio de la comedia que s' obria pas ab l' espasa á la mà: lo Tenorio de avuy en dia, quan se vèu perdut s' amaga.

D. Eduardo 's crusa de brassos. A la dona infiel l' hi cau la cara de vergonya: lo xitxarello Arturo no sab lo que l' hi passa.

—Emilia, diu lo marit, ab una calma mès freda que un terrós de glás, no vull, ni necessito explicacions.

—Pero... fá l' esposa, tartamudejant com qui busca una disculpa.

—No vull, ni necessito explicacions, he dit, repeteix lo marit: hi prés la mèva resolució, y venen ab mí aquests dos *honrats* camálchs disposats á cumplirla.

—¡Quin afront!...

—¿Are te n' adonas?...

—¡Dos camálchs!...

—Si haguessin vingut dos amichs, riurian molt temps á expensas mèvas: aquest parell de personas honradas cumplirán fredament ab lo sèu deber. Ademés pèl cas se necessitan dos homes de forsa.

—Intentas... exclama l' esposa recelant que l' escena no acabi com lo rosari de l' aurora.

—Intento sí que carreguin los mobles y tot lo t'è á una conductora que s' espera abaix.

—¿Y hont han de durho? pregunta l' esposa assombrada com qui véu visions.

—Es molt natural: á casa del senyor, exclama don Eduardo senyalant al Arturo, que hauria volgut enfonzarse cent pams sota de terra. Sí, anyadeix, á casa del senyor: ell t' estima, m' ha semblat qu' ell y ningú mès pot fer la tèva felicitat...

—¡Perdò!... exclama la senyora tirantseli als pèus: perdò; soch una dona extraviada, mes no una dona dolenta, máta'm y no m' abotxornis.

—¡Ola! quan jo no 'u volia te'n anavas ab ell, y are que jo 'u vull te sab grèu? ¡Ah! Entre tú y jo ja 's ha acabat tot: lo nús del matrimoni tú l' has romput, y aquest nús no torna afegirse. Tè, aquí tens lo t'èu dot, diu entregantli una cartera plena de bitllets de hanch, no vull un céntim de lo que 't pertany.—Ala! Pere, Anton, en aquell armari trobaréu la roba de la senyora, féune uns quants farcells y á la conductora ¡Brillo! Aquí teniu un bastidor de brodar, abaix: treyéu aquestas capsetas, aquests ninotets, totas aquestas juguinas y tonterías que hi ha sobre 'l tocador, sobre l' escalfa panxas, damunt de la calaixera. ¡Que no quedi en aquesta casa ni un sol recort de la que ha de mudar de domicili!..

D.ª Emilia pert lo color, fá una tentina, crispa las mans y 's deixa caure en una butaca.

D. Eduardo continúa sense inmutarse, y dirigintse als camálchs exclama:

—Ala, Anton, Pere: ab la mateixa butaca la baixéu á baix y la deixéu dintre del cotxe.

Los camálchs sense inmutarse compleixen l' ordre.

Lo Tenorio 's queda fet un estaquirot contemplant aquesta operació.

—¿Qué fá vosté? l' hi pregunta D. Eduardo. Quan aquesta senyora era la mèva esposa, jo en un cas semblant me desvivía per auxiliarla. Tinga, per lo que puga convenirli, aquí t'è un pomet d' esencias que en aquestas crisis l' hi proban perfectament. Tot es aplicarli 'l pom al nas y quedar aixeribida. Jo l' hi asseguro, 'n tinch molta esperiencia.

Lo Tenorio no sab si pendre 'l pom que l' hi allarga D. Eduardo ó passar la porta de una correguda.

D. Eduardo al veure la sèva indecisió, exclama ficantse la mà á la butaca de l' ermilla:

—¡Ah! ja entench; tinga, aquí t'è un duro per pagá 'l cotxero: es l' últim gasto que m' ocasiona la senyora. Fet y fet, val mès tréurela de casa en cotxe de plassa qu' en cotxe dels morts: sempre surt mès barato.

Lo Tenorio vá sortir de la casa de sa estimada, tot minso, escorregut, aixafat pèl pés del ridícul.

D. Eduardo aquell mateix dia vá anar á ca'n Justin á fer un xéllis ab los sèus companys.

Los mesos mès tart la incomparable D.ª Emilia instalada en casa de Arturo, que per mès que sua y trampeja no pot soportar la carga d' una dona molt bèn acostumada, arma gran serracina:

—Seductor, l' hi diu, per mort de tú jo vaig perdre la felicitat.

Y de las recriminacions passen á vias de fet, y 'ls plats van enlayre y l' arcalde de barri t'è de compareixe al pis, y fins los vehins de l' escala 's queixan al amo de la casa.

D. Eduardo continua tan campant com sempre: de tot lo que l' hi ha passat no se 'n ha posat cap pedra al fetje.

T. DEL CH.

LO ROCH.

FÁBULA.

Pren lo pastor la baseya
y l' arma ab un roch, que feya
sigles y sigles que jeya
dalt d' una cima.

Bruns, se pert de vista y cau;
y —li plau ó no li plau—
ja tenim al roch esclau
vora una timba.

Una arrel vehina 'l mou,
un galapat lo somou,
y al primer dia que plou
salta qu' es dial

Ja es el fondo del torrent;
la tempestat vá creixent,
y ab estrepit la corrent
avall lo porta:

—¿Dret al mar?—Es natural;
y 's diu si en son llit de sal
lo fá moure un temporal
alguna volta.

Qui per propia inspiració
no surt may de sa rutina:
ó va arrera,
ó á cada pas que camina

va baixant un esglahó
de sa carrera.

APELES MESTRES.

ESQUELLOTS.

Tot se puja, de modo que aviat no 's podrá viure. Are últimament fins han pujat los quartos de preferencia de la presò.

Los que valian sis rals, ne valdrán déu cada dia. Are calculin que á cada quarto se hi encabeixen quatre, cinch y sis presos, y tindrán que cada un reditua tres duros diaris.

Fondista hi haurá que mès de quatre vegadas l' hi sabrá grèu de haver montat una fonda per compte de montar una presò.

¿Qué passa en lo seno del Ajuntament?

Diuen que un dia de la senmana pasada vá celebrarse una sessió secreta; que no vá serho tant que alguns crits d' indignació no traspasessin la porta tancada y ressonessin á fora.

¿De qué 's tracta?

Nosaltres no hem de indicarho siquiera: que parli l' Ajuntament, y 'ns evitará una causa, de

aquellas que sol regalar á la premsa que 's fica en los sèus assumptos.

Que parli, y sabréu ab quin motiu exclamava un concejal, al sortir de la sessió secreta:

—¡Quin ajuntament mès desgraciat!... ¡No l' hi faltava mès que això!...

Pèl carrer del Bisbe casi bè es impossible passarhi sense balanci.

¡S' han de fer tantas tantinas per recorre aquell empedrat!...

L' altre dia un senyor que jo conech, ab prou feynas vá poder salvarse de un cotxe que venia corrent acompanyant un bateig.

Lo senyor vá exclamar:

—Are m' esplico perque l' Ajuntament no muda l' empedrat.

—¿Perqué? vaig preguntarli.

—Es molt senzill: perque vol que mentres los uns ván á buscá 'l batisme, 'ls altres se 'l rompin.

Lo dia de Sant Antoni:

—Pepet, véns á donar un parell ó tres de toms?

—No noy: avuy no 'u fan mès que 'ls ases.

Lo Sr. Faura encare no ha tornat á fersè càrrech del ajuntament.

Y are diuen que 's presenta candidat á la diputació provincial pèl districte de Berga.

¡A fé de ESQUELLA, no sè que t'è la vara d' arcalde de Barcelona!

Aquí tenen á n'en Faura que are tracta de cambiarla ab una *berga*.

Los periódichs neos fan una guerra desesperada á las societats protectoras dels animals.

Sempre 'u veurán aixís.

Ningú sab lo que l' hi convè.

Está vacant la plassa de primer requinto de la banda d' artilleria de Barcelona.

—Aquesta plassa la guardan per mí, deya un jove.

—¿Ets músich? vaig preguntarli.

—No; pero com que ja vaig ser quintat y are volen tornarhi, soch *requinto*.

No pot donarse un pas pèls carrers de Barcelona sense toparse ab un núvol de pobres.

La miseria es general.

Y potsè es lo *general* que mana mès gent.

En un taller de encuadernacions del carrer de las Euras los lladres varen robar quatre devocionaris.

¡Qué volen ferhi! La devoció mateixa!

Son capassos aquestos lladres de llegirlos, enterirse y mudar de vida.

En l' hospital de Málaga fins han faltat aquests dias los aliments mès indispensables pèls pobres malalts.

En cambi l' Ajuntament ha decidit gastarse dos milions y mitj de rals en la construcció de una plassa de toros.

A Málaga no hi haurá caldo pèls malalts; pero hi ha mès sal que á Cardona.

A l' isla de Cuba s' ha suprimit la presidencia oficial en los teatros.

Aquí á Barcelona s' ha restablert.

¡Qué volen ferhi!

Es tan agradable l' arròsl!...

Diumenje passat lo Sr. Bisbe vá fer la publicació de la butlla.

De modo que estarém dispensats y podrém menjar carn, sense pecar.

Are no mès falta qu' en benefici dels pobres se proclami la carniceria ahont regalan costellas y palpissos.

Per poder menjar carn lo primer que 's necessita no es tenir butlla, sino tenir carn.

Los fabricants de máquinas de cusí son l' aliga en materia de anuncis.

Tothom recorda la cabalgata del dia de Reys, en

que l' Escuder vá fer lo que may ningú havia fet á Barcelona. La cosa vá durar una tarde no més. Pero ¡quina impressió! Sobretot per la quitxalleta y pels pares de familiar!

Are 'n Singer acaba de publicar un calendari al cromo, que regala als seus parroquians. L' impressió no es tant ruidosa com la del bombo del Escuder; pero si se 'l possan al despaig y 'l consultan cada dia, aquí tenen ab poch gasto un anunci diari.

Vels' hi aquí cambiats los papers: l' Escuder ho ha fet á l' americana y en Singer á la catalana.

A Valencia 'ls hortelans s' han declarat en huelga.

¡Huelgas!
Vels' hi aquí la verdura que avuy per avuy tiran á l' olla casi tots los espanyols.

S' ha portat á la firma un projecte de lley sobre l' extinció de la llagosta.

Los fondistas estan desconsolats: are no falta sino qu' extingeixin los llusos, y 's quedan sense peix.

Escollin:
En un poble de la provincia de Almería, Nacimiento, varen fugir:

- 1.º L' arcalde ab los sellos.
- 2.º Lo secretari ab las cédulas.
- 3.º Lo recaudador de consums ab los quartos.
- Y 4.º Y 'l dipositari de fondos municipals ab los fondos.

De manera que si no ván fugir las casas de aquest poble, es senzillament porque las casas no tenen camas.

Lo dia 20 del actual, l' Ajuntament de Barcelona assistirá á la festa de Sant Sebastiá que 's fá á l' iglesia de Sant Just, á la qual contribueix ab la cantitat de 163 pesetas.

Comprenc que l' Ajuntament de Barcelona prengui per patró á Sant Sebastiá.
¡Pobre Ajuntament!
L' hi clavan tantas fletxas!...

Un' altra gracia del nostre Ajuntament.
Aquest dia vá acordar regalar á la Catedral 7195 pessetas per comprar un tálem.

Y com que l' Ajuntament no té fondos, are com are 's parla de un nou empréstit.
¡Bravo! ¡Viva la gent rumbosa!
Ja que l' Ajuntament se 'n ha de anar al cel, al menos que se n' hi vaji sota de tálem!

TEATROS.

Aquí 'm tenen disposat á donarlos compte de tot lo que 's fá en los teatros, qu' es per cert molt poca cosa, á lo menos en lo que 's refereix á la senmana última, de dijous á dijous.

Al *Principal* s' ha repetit *Ignocencia*, producció de Miquel Echeagaray, en la qual s' hi lluheix la Fernandez: ja cinch ó sis vegadas s' ha anunciat la *Almoneda del Diablo* per últim cop, pero com que la gent encare hi vá, es precís aprofitar la fuga; y per últim s' ha posat la *Traviata* ab éxit no massa segur. La música de Verdi no s' acomoda molt á las facultats vocals de la Ferni; en cambi en Gnone canta bé la seva part.

Al *Liceo* escassa fortuna: una representació de *Aida* y dugas de *La Favorita*: la Rubini y en Naudin estan malalts y no han pogut repetir *Frá Diavolo*: la Empresa ha hagut de rescindir la contracta ab la Witzjack, deixantse perdre 4000 pessetas, y ja han hagut de ferse funcions de trossos, y ha hagut de sortir una fulla del impressari demanant l' indulgencia del públich, etc., etc., etc. ¡Malum signum! Ja veurém si la cosa s' anima reforsant lo quadro de cantants y donantnos alguna de las cosas novas que 'ns tenen promesas.

A *Romea* s' ha donat lo benefici de la *Paca Soler* ab molta concurrencia, y una funció dedicada á *Espartero*, á la qual van assistirhi 'ls veterans y 's ván llegir versos dedicats á l' héroe inolvidable de Lutzana. Una bona noticia: la Mercé Abella ha tornat á entrar en la companyia catalana.

A *Novedats* lo diumenje á la tarde un altre plé ab lo *Full de paper* de 'n Torres. S' está estudiant *La*

virtut y la conciencia de 'n Vidal; y 'l dissapte que vé, á benefici de 'n Tutau, se posará 'l drama *Maldades que son justicias*, obra del llorejat autor de *El nudo gordiano*.

Y prou per avuy.

REMITIT.

Sr. Director de l' *ESQUELLA DE LA TORRATXA*:
Molt Sr. nostre y apreciable amich: Vosté sap que la *Campana de Gracia* está suspesa per sentencia del Tribunal de imprenta, y vosté sap que hi ha moments en que 'ls redactors de un periódich no poden prescindir de sortir á la defensa de la seva honra y del seu bon nom.

¿Vol feros lo favor de donar cabuda á las següents ratllas en lo seu apreciable periódich?

No 's tracta de cap assumpto polítich, y aixó vol dir que no comprometerém la existencia de l' *ESQUELLA DE LA TORRATXA*.

Dias endarrera 'l *Correo Catalan* se las picaba ab lo *Diari de Barcelona*, y aquest no sabent com desempallegarse'n, va dir textualment:

«Desde que nuestro colega ha cambiado de direccion se nota en él una tendencia á los chismes de vecindad de que huyeron siempre los periódicos graves. Siguiendo por este camino, no desconfiamos de verle emular las glorias de la *Campana de Gracia* y otros periódicos *ejusdem furfuris*»

D' aixó se 'n diu una bastonada de cego! Perque han de advertir que la *Campana* no s' havia ficat en la qüestió. De manera que no sembla sino que 'l diari de 'n Brusi, després de haver perdut tantas cosas inclús l' *oremus*, are al últim haja perdut la mica de vista que l' hi quedava.

Además desde quan s' ha vist que la *Campana de Gracia*, en aixó de *chismes de vecindad* y de *personalitats* haja tractat de fer la competencia siquiera al director del *Diari de Barcelona*?

Si 'l *Diari* está gelós, al veure que la *Campana* fá una tirada quatre y potser cinch vegadas superior á la seva, l' hi recordarém que contra 'l pecat capital de l' enveja hi ha la virtut de la caritat.

Y á fé que no seria aquesta l' única cosa que la *Campana de Gracia* pot ensenyar al *Diari de Barcelona*. Per exemple quan, víctima de una malaltia terrible y llarga, sutumbeix D. Anton Brusi y Ferrer, propietari del *Diari*, la *Campana de Gracia*, olvidantse de lo que ella representa y de lo que 'l *Diari* defensa, té frasses de consol per la familia del difunt, y espressions de respetuós sentiment consagradas á la memoria de un company de la premsa.

En cambi vé 'l Tribunal de imprenta y suspen á la *Campana de Gracia*, y 'l periódich del carrer de la Llibreteria no troba per la popular *Campana*, en l' arxiu de la bona correspondencia, del companyerisme, de l' urbanitat social, cap d' aquellas frasses de sentiment ó de condel que venen á la punta de totes las plomas que no tenen per mango una pua de porch espi. En aquests cassos, ja 'u sabém: quan se tracta de un enemich, la brutalitat del silencio ó la noticia seca quan no la intenció desatenta y burleta: aquesta es la conducta del periódich més serio de Barcelona.

Si: ó bé aixó, ó esperar, com ha succehit are, que la *Campana de Gracia* estiga suspesa, per parlar d' ella y altres periódichs *ejusdem furfuris*, fentla servir de terme de comparació desfavorable ab un periódich neo.

Aquestas son las hassanyas del *Diari*, las quals per altra part l' hi agrahim, porque 'ns proporcionan la satisfacció de oferirli, Sr. Director, l' afectuosa correspondencia y l' afecte leal de S. S.

Q. B. S. M.

La redacció de la *CAMPANA DE GRACIA*.

CANTARS.

T' estimo, com á l' auell que atravessa 'l aura pura... un... dos... tres pichs; bó, pleguem truca 'l de la llet de burra.

Sabes niña que las toyas... vuy dir, ramos... ay no, poms... ¡quins bunyols! deixemho corre, vaig á fer volá 'ls coloms.

Prop de ton llit al mati,

los aucellets cantant venen; aprop del meu, també hi vé la mare á cridar que 'm llevi.

Quico.

QUENTOS.

Una senyora casada, durant l' ausencia del seu marit vá anar á trobar á un italiá, y l' hi doná ordre de que l' hi fés dos noys de guix, per adornar dugas rinconeras.

Aixís vá ferho l' italiá.

Per una casualitat lo dia mateix que arribava 'l marit de la senyora vá presentarli un compte que deya:

—JULIO 12.—Por haber hecho dos niños á D.ª Dolores, cuatro duros.

En una fonda tots los quartos estavan ocupats; no hi havia un llit, ni un cuixí, ni un matalás.

Un foraster plé de son, demana per mort de Dèu y dels sants que l' hi dongan acullida.

—¿Pero hont mare de Dèu vol que 'l fassa dormir? pregunta 'l fondista, desitjós de complaure 'l; pero trobantse impossibilitat de ferho.

—Miri, aquí hi té un billar, déiximhi dormir á sobre.

—Home, si s' aconsola d' aixó no hi ha cap inconvenient, fá l' amo de la casa.

Lo passatjer se tira sobre 'l billar, s' adorm, l' endemá 's desperta y quan pregunta 'l préu, 's troba ab un mosso que diu:

—Hi ha estat vuit horas: vuit horas de billar á sis rals per hora quaranta vuit rals.

Un autor dramátich vá fer en companyia de un altre una comedia.

En ella hi sortia un senyor que mirant lo forro de un sombrero, llegia 'l nom del sombrero.

Un dels dos autors vá posarhi 'l nom del sombrero que 'l servia y vá avisarlo porque anés al teatro á sentirlo; l' altre coloborador vá fer lo mateix ab lo seu.

Lo dia del estreno tots dos sombrerers eran al teatro y estaban ansiosós de sentir lo seu nom: tots dos se miraban com volent dir:—¡Veyam si dirá 'l meu ó 'l teu!

Arriba l' hora, y 'l actor mira 'l fondo del sombrero y llegeix un nom diferent.

Era 'l nom del sombrero del cómich.

Un marit dormia com un sóch, y 'l seu criat tot assorat l' hi crida:

—Senyor, la seva esposa acaba de morir.

—¡Mare de Dèu Santíssima! diu lo marit girantse del altre costat. ¡Quín disgust més gran se m' espera, demá quan me llevaré.

Un gitano s' estava morint y un capellá l' auxiliava.

Quan vá ser mort, al anar á vestirlo van trobarli 'l llibre de reso del capellá sota 'l cuixí.

La dona del gitano exclamá tota enternida: —¡Pobre payet del meu cor! Fins á l' hora de la mort mirava pels fills!

EPÍGRAMAS.

—Dos quartets per los gegans

Mirèu com ballan, mireuols!..

—¿Perque 'ls criaban tant grans?

No 'ls podéu dar pá? Mateuols!

V. M.

—Per mi son una patryana distincions de gran altura.

Mirèu al nano Ventura:

haventlo fet gran d' Espanya

tè la mateixa estatura.

J. V.

Recorria los salons en un acte oficial un ministre, ab pas marcial, plé de condecoracions.

Una dama.—Ave Maria va dir, no n' hi caben més; sabrian dirme aixó qu' es, ministre ó quincalleria?

J. R.

TRENCA-CAPS.**XARADAS.**

I.

Ab la filla d' en Parès
diu en Pep que 's vol casá
jo dich qu' una falta fà
y la rahó vos vull tres
que tres tres sempre estarà.
La noya n' es tres-hu-terça,
mes com ell no es gens talós
un dia parlant tots dos
entre mitx de la conversa
li hi diré, y la tres-hu-dos.

J. M. Y. FREN.

II.

Pau, si 't casas ab dos hu
may durás hu dos total,
y encara no es lo més mal,
que ni dos tindrás per tú.

NOY MACO.

SINONIMIA.

Quant faig lo tot só formal;
pues ab un tot de molt pés
fent un tot me vaig fer mal
y dich que no 'n duré més.

PAU SALA.

ANAGRAMA.

Un verb n' es lo tot
que l' usa 'l jovent;
y 'l tot es objecte
que juga ab lo vent.
Lo tot es un ser
que tots n' hem tingut
y un tot me fà por
puig soch molt poruch.

VICENS SEDASSUS.

MUDANSA.

Donya Tot se va enfadar
perquè una tot que tenia

á sobre la escribania
ab tot li vaig embrutar.

N. GRAPA.

TRENCA-CLOSCAS.

Esteve.—Anastasi.—Julia.—Enrich.—Amadeu.—
Isclé.—Erasmé.—Eusebio.

Posar aquests noms en columna de manera que una
lletra del mitx diga lo nom de un home célebre.

FERNANDO MANEL.

GEROGLÍFICH.

:: Jener

P O Br

: + .

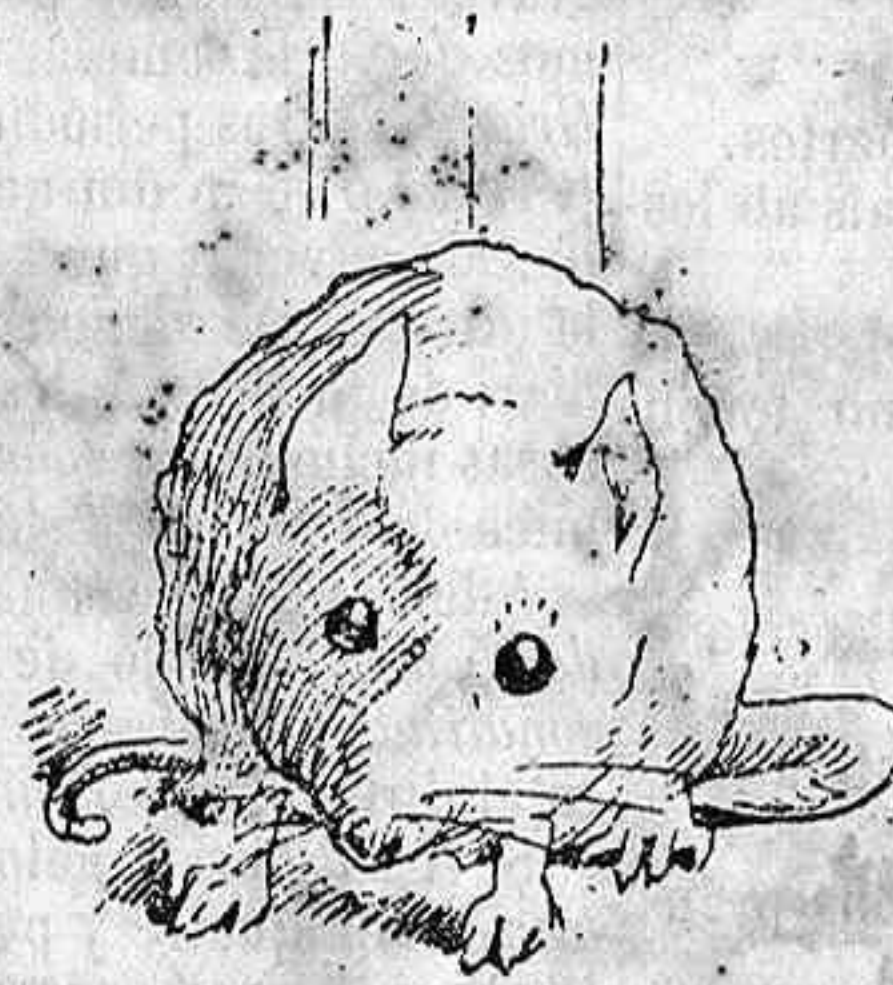
T O S O S O

PAU XOLA.

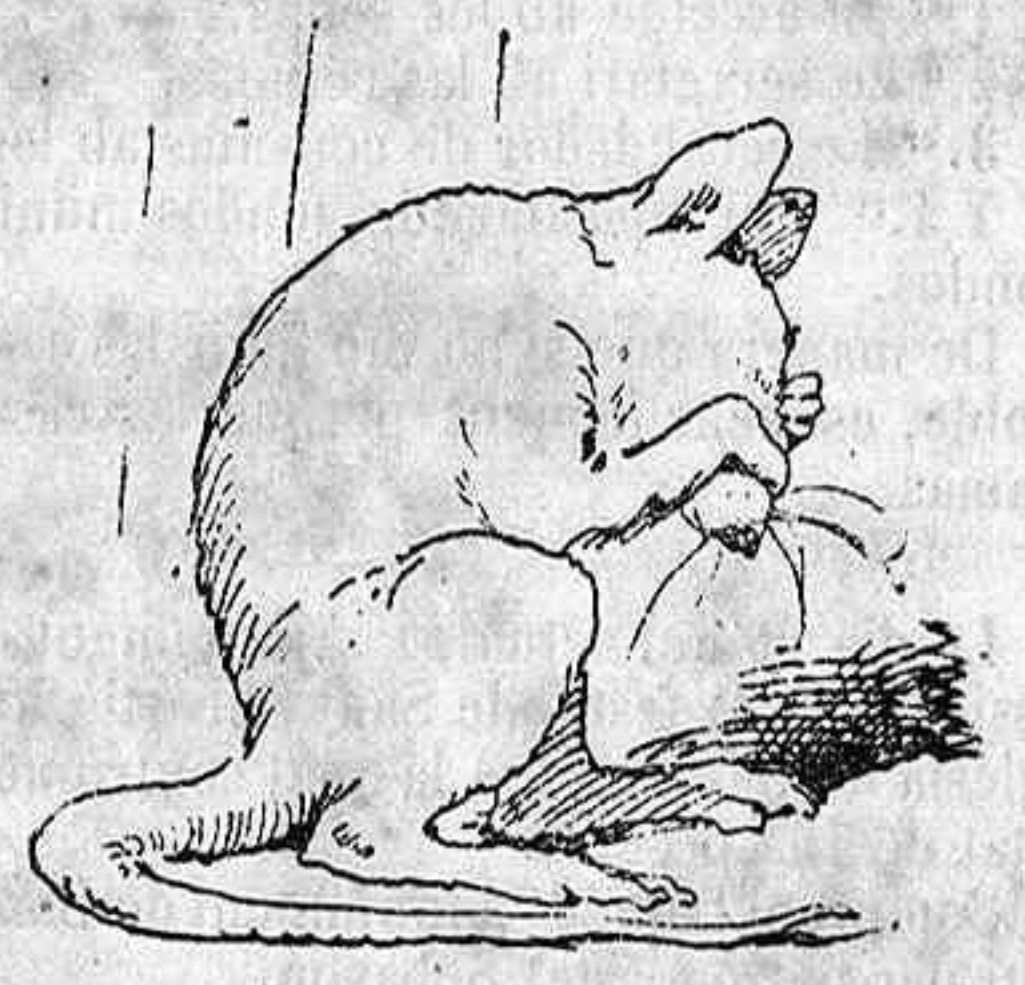
Barcelona: Imp. Lluís de Tasso, fill, Arch del Teatro, 21 y 23.

ÚLTIMS MOMENTS D' UN REO.

Ja s' ha ficat á la ratera.

Lo mateix cos del delicté l' hi
fà caure la trampa.

Ja ha sentit lo cop fatal.

Y compren sa desgracia.

Pero un raitj d' esperansa l' ilumina.

Reconeix lo terreno.

Y furga d' aquí..

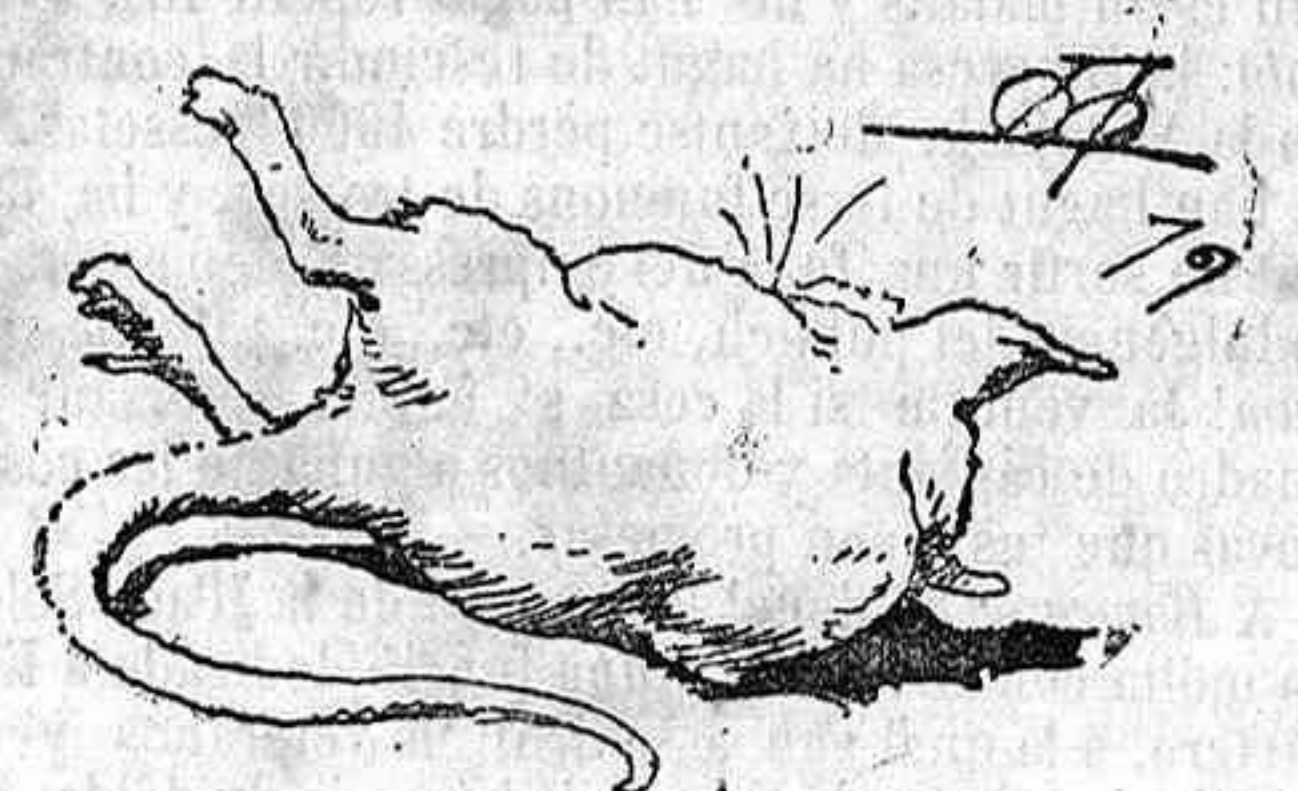
Y furga d' allí..

Y juga 'l tot pel tot.

Fins que 's convens de que
tot s' ha perdut.

La criada comensa á sacsejar la ratera.

Estremitut final.